

til for at forklare, hvad der egentlig er ment med den. Det kan der maaske rettes paa i et Udvalg.

I § 1 tales der om forskellige Arter af Sundhedskommissioner. Det er ret indviklet, naar man saaledes først har en ordentlig Sundhedskommission, saa en overordentlig og saa en Oversundhedskommission. Det render let sur for Folk. Man har derfor tænkt, og det er foreslaaet fra enkelte Kredslægeforeninger, at den „overordentlige Sundhedskommission“ skulde kaldes „Epidemikommission“ og at man skulde kalde „Oversundhedskommissionerne“ for „Amtskommissioner“. Det vilde være lettere forstaaeligt.

I § 2 staar der, at andre smitsomme Sygdomme, som ikke altid ere Genstand for offentlig Behandling, kunne tages under offentlig Behandling, naar i Kjøbenhavn Kommunalbestyrelsen, men uden for Kjøbenhavn Overtilsynet, beslutter det. Men saa staar der: „Dog kan henholdsvis Overpræsidenten i Kjøbenhavn og vedkommende Amtmand, saa vidt de dertil finde Anledning, sætte den tagne Beslutning ud af Kraft, indtil Sagen har været forelagt Justitsministeriet til Afgørelse.“ Jeg synes, og det er ogsaa fremhævet i Landstinget, at det er noget uheldigt, at en Beslutning, som i Kjøbenhavn tages af Kommunalbestyrelsen og paa Landet af Overtilsynet, skal kunne sættes ud af Kraft. Det er ganske vist noget, som ikke vil have megen Betydning. Det er forholdsvis sjældent, at det Tilfælde vil indtræde, at Kommunalbestyrelsen beslutter, at en Sygdom skal tages under offentlig Behandling, og at Overpræsidenten saa vil sætte den ud af Kraft. Men hvis virkelig i Kjøbenhavn Kommunalbestyrelsen og uden for Kjøbenhavn Overtilsynet har besluttet, at en Sygdom skal under offentlig Behandling, synes jeg ikke, Overpræsidenten eller Amtmanden skal have Lov til at sætte denne Beslutning ud af Kraft.

I Slutningen af samme Paragraf nævnes de Sygdomme, som komme under offentlig Behandling, og der er cerebro-spinal-Meningitis tagen med. Derimod kunde jeg nok have Lov til at spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes det skal forstaaes, naar der staar: „Patienter, der lide af Difteritis, Skarlagensfeber, Tyfus, gastrisk Feber eller cerebro-spinal-Meningitis“. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om det skal forstaaes saaledes, at gastrisk Feber er det samme som cerebro-spinal-Meningitis. I den gamle Epidemilov stod der Tyfus eller gastrisk Feber. Nu er der, som be-

kendt, ikke noget, der medicinsk hedder gastrisk Feber, det er det samme som Tyfus; gastrisk Feber er en Sygdom, som kun eksisterer i visse Landboeres Fantasi. Her staar, som sagt, gastrisk Feber og cerebro-spinal-Meningitis. Det er ikke meget væsentligt, men jeg tror dog, man kunde udelade Ordene: „gastrisk Feber“.

I § 9 staar der en helt anden og mere mærkelig Ting. Der staar: „Det er forbudt til Befordring af Patienter, som lide af Sygdomme, der altid blive Genstand for offentlig Behandling eller af Difteritis, Skarlagensfeber eller tyfoid Feber, at benytte Jærnbane, Passagerskibe, Sporvogne, Omnibusser, Diligencer osv.“. Her staar ikke nævnt cerebro-spinal-Meningitis. Jeg ved ikke, om det er en Fejltagelse, eller om det er den højtærede Justitsministers Mening, at Patienter, som lide af denne Sygdom, have Lov til at køre med de nævnte Befordringsmidler. I saa Tilfælde tror jeg, det er meget uheldigt; selv om man ikke anser denne Sygdom for saa særlig smitsom, vil det dog ikke være saa overordentlig hyggeligt, at Patienter med denne Sygdom have Lov til at køre til Hospitalet med disse Befordringsmidler. Jeg tror derfor, at den Sygdom bør tages med.

Det vilde endvidere være heldigt, hvis i § 16 de Sygdomme, for hvilke Loven kræver Desinfektion, vare specificerede, saaledes at Lægerne altid kunne vide, hvilke Sygdomme de have Lov til at kræve Desinfektion for. Dernæst kommer jeg til det, som efter min Mening er noget af det allervigtigste. Det er de Bestemmelser, som i § 23 ere truffne angaaende Tuberkulosen. Vi fik for nogle Aar siden angaaende Tuberkulosen en lille Lov, som jeg ogsaa betragter som et væsentligt Fremskridt. Man fik derved Ret til at lade desinficere efter Tuberkulose. Der var den Gang fra Sundhedskollegiets og Lægernes Side stillet langt større Fordringer, der ikke bleve opfyldte. Man ønskede, at Desinfektion efter Tuberkulose skulde finde Sted ikke alene efter Dødsfald, men ogsaa naar Patienten fraflyttede en Lejlighed. Man havde ogsaa ønsket, at naar en Patient led i høj Grad af Tuberkulose, og Forholdene i hans Hjem ikke vare saaledes, at Patienten kunde være der uden Fare for sine Omgivelser, at han saa kunde indlægges til vederlagsfri, offentlig Behandling som Patienter med andre smitsomme Sygdomme. Jeg vilde ogsaa anse det for i allerhøjeste Grad ønskeligt, hvis det kunde indføres her i Loven. Der er ingen Tvivl om, at Tuberkulose er en smitsom Sygdom, og at, naar en Patient